

Arrest

nr. 140 870 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan een aanvraag tot herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sedert 1991 in België en was houder van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen (hierna: IKV) die in 2008 te Mechelen werd afgeleverd en geldig was tot 18 juni 2012.

1.2. Verzoeker werd op 5 november 2010 van ambtswege afgevoerd uit de registers in Mechelen

1.3. Ingevolge de afvoering van ambtswege werd op 16 mei 2012 aan verzoeker een attest van afneming van zijn IKV (bijlage 37) afgegeven.

1.4. Verzoeker diende op 11 juni 2012 een aanvraag in tot herinschrijving en werd in het bezit gesteld van een attest dat zijn verblijf dekte tot 11 juli 2012 (bijlage 15).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 18 juni 2012 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de in punt 1.4 vermelde aanvraag tot herinschrijving. Verzoeker werd hiervan op 27 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“B.(...), T.(...)

geboren te (...), op (...)

nationaliteit: Marokko

Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Bij mijn beslissing heb ik rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Wettelijke basis: art. 19 wet 15.12.1980, art. 35 en 39 K.B. 08.10.1981.

Betrokkene werd ambtshalve afgeschreven te Mechelen op 05.11.2010 en bood zich op 12 06 2012 aan met de vraag om heringeschreven te worden. Artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat ‘een vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht [heeft] op terugkeer in het Rijk’. Betrokkene legt evenwel een attest voor waaruit blijkt dat hij tussen 14.09.2010 en 05.01.2012 was opgesloten in de gevangenis van Villeneuve-Maguelone, Frankrijk Het is dan dat ook bewezen dat betrokkene het land langer dan één jaar verlaten heeft. De herinschrijving kan niet worden toegestaan.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens het rechtsplegingsdossier diende verzoeker op 21 augustus 2012 per aangetekend schrijven een *“aanvullend verzoekschrift tot nietigverklaring van een beslissing weigering verblijf”* in.

2.2. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw gewezen op het feit dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 november 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) voorziet dat buiten de beroepstermijn een aanvullend verzoekschrift zou kunnen worden ingediend.

2.3. De Raad stipt aan dat een stuk dat niet door de toepasselijke regelgeving werd voorzien en dat buiten de beroepstermijn werd ingediend uit de debatten moet worden geweerd (cf. RvS 5 juli 2012, nr. 220 178; RvS 12 maart 2002, nr. 104 571). De aanwezige raadvrouw bevestigt dit standpunt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn initieel verzoekschrift, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM) en van de artikelen 15bis en 19 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Overwegende dat artikel 15bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 8 van het Europese verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat :

(...)

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de mens stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de mens stelt dat:

(...)

Overwegende dat vertoger ingevolge omstandigheden buiten zijn wil ambtshalve werd afgeschreven te Mechelen op 5 november 2010 wanneer hij zich bevond in Frankrijk;

Overwegende dat het verblijf in Frankrijk door omstandigheden volstrekt buiten de wil van vertoger om langer heeft geduurd zodat er hier sprake is van overmacht;

Overwegende dat eerst op 5 januari 2012 vertoger kon terugkeren naar België waar zijn gezin verblijft;

Overwegende dat alles in het werk heeft gesteld om te beschikken over een behoorlijke ziekteverzekering, werk heeft, samenleeft met zijn studerende zoon B.(...) W.(...) die ten laste is;

Overwegende dat noch vertoger noch zijn kinderen zich hebben gericht tot het sociale bijstandstelsel; Dat overeenkomstig artikel 19 juncto 15bis van de wet van 15 december 1980 vertoger dan ook in aanmerking komt voor wederinschrijving;

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte refereert louter naar artikel 19 1ste lid van de wet van 15 december 1980 daar waar vertoger in aanmerking komt voor wederinschrijving na verblijf in Frankrijk tussen 14 september 2010 en 5 januari 2012;

Overwegende dat artikel 19 § 1 2de lid stelt dat een vreemdeling die de status bezit van langdurig ingezetene op grond van artikel 15bis zijn recht op terugkeer slechts verliest wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk ten minste 6 jaar verlaten heeft;

Overwegende dat uit de stukken en het administratief dossier blijkt dat vertoger reeds sedert 1988 verblijf houdt in België en voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 zodat ten onrechte zijn wederinschrijving werd geweigerd door de verwerende partij;

Overwegende dat minstens werd nagelaten de voorwaarden van artikel 15bis § 3 na te kijken zodat de beslissing werd genomen op basis van een onvolledig samengesteld dossier minstens ten onrechte niet werd nagekeken of vertoger in aanmerking komt op basis van artikel 19 § 1 2de lid juncto artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 in aanmerking kan komen voor wederinschrijving;

Overwegende dat minstens op deze gronden dient te worden vastgesteld dat er een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 alsook een inbreuk werd gepleegd op het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Overwegende dat de beslissing werd genomen in strijd met artikel 19 juncto 15bis van de wet van 15 december 1980 zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een wederinschrijving in het vreemdelingenregister door een tijdelijk afwezige vreemdeling, vader van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te passen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;¹¹

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om na verblijf in het buitenland weder te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen binnen het kader van artikel 19 en 15bis Vreemdelingenwet in zijn hoedanigheid van langdurig ingezetene en samen te wonen met zijn kinderen en kleinkinderen in het Rijk;

Dat te over vertoger benadrukt dat zijn verblijf buiten de grenzen van het Rijk geheel buiten zijn wil was waardoor er toepassing moet worden gemaakt van de rechtsfiguur van overmacht wat niet nuttig kan worden betwist gelet op de detentie van vertoger in Frankrijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de verwerende partij zelfs nooit heeft overwogen dat vertoger in aanmerking zou kunnen komen tot wederinschrijving op basis van artikel 19 § 1 2de lid slechts artikel 19 § 1 1ste lid heeft weerhouden en op geen enkel ogenblik vertoger heeft verzocht andere stukken zoals vermeld in artikel 15bis § 3 van de wet van 15 december 1980 over te leggen zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier:

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens en de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoger recht heeft om te worden wederingeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen conform artikel 19 en 15bis van de wet van 15 december 1980;

Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis dat een paragraaf van artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 buiten beschouwing wordt gelaten;"

Dat meteen vaststaat dat de motivering niet draagkrachtig is in feite noch in rechte zodat moet worden aangenomen dat de motivering onbestaande is en dan ook niet draagkrachtig is en minstens op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ernstig;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheden en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat de beslissing aangetast is door schending van het Redelijkheidsbeginsel indien een normaal voorzichtig en redelijk mens in dezelfde omstandigheid gesteld niet kan aannemen dat aan de hand van de overgelegde stukken de betrokken administratie de beslissing zoals deze thans ter beoordeling van uwe Raad voorligt werd genomen;

Dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat vertoger eenvoudigweg wenst te worden wederingeschreven in het Rijk om zijn familie te vervoegen en hiertoe het recht heeft wat hem ontzegd wordt door de verwerende partij louter en alleen omdat de verwerende partij artikel 19 § 1 1ste lid wenst toe te passen en volkomen voorbijgaat aan het 2de lid;

Overwegende dat minstens de ambtenaar dossierbehandelaar had kunnen nakijken niet alleen sedert wanneer vertoger werd ambtelijk geschrappt maar zeker sedert wanneer hij ingeschreven is in het Rijk en gedurende welke periode;

Dat vertoger laat opmerken dat hij in de periode tussen 1988 en 2010 rechtsgeldig in België was ingeschreven zodat hem ambtshalve het statuut van langdurig ingezetene had dienen te worden toegekend en de wederinschrijving op basis van artikel 19 § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 diende te worden uitgevoerd;

Dat de beslissing dan ook werd genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de aangestelde van de verwerende partij nooit grondig het dossier heeft nagekeken laat staan heeft onderzocht of vertoger al dan niet kadert in de toepassing van artikel 19 § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980, gegeven dat achteraf essentieel is gebleken bij de besluitvorming;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoger dan ook het recht heeft te worden heringeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen om te verblijven bij zijn familie en minderjarig Belgisch kind;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;"

3.2. De beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Zoals de verwerende partij terecht poneert in haar nota met opmerkingen, is het eerste middel niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 12 en 16 van de UVRM aangezien hij in gebreke blijft te verhelderen op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing, die overigens geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zouden worden geschonden. De loutere affirmatie van verzoeker uit zijn tweede middel dat de beslissing "volstrekt ingaat tegen (...) de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (...)" volstaat niet om dit middelonderdeel ontvankelijk te bevinden.

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 11 juni 2012 in Mechelen een verzoek in om op basis van zijn (afgenomen) IVK opnieuw te worden ingeschreven. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 19 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel, in de vorm zoals het van kracht was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

(...)”

3.9. In zijn middel oppert verzoeker dat er bij zijn afvoering van ambtswege op 5 november 2010 en zijn verblijf in Frankrijk tot 5 januari 2012 sprake is van overmacht. De Raad stelt echter vast dat voor de toepassing van het recht op terugkeer uit artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de redenen die aan de grondslag liggen van de afwezigheid van de vreemdeling irrelevant zijn. Verzoeker weerlegt de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat uit het voorgelegde attest *“blijkt dat hij tussen 14.09.2010 en 05.01.2012 was opgesloten in de gevangenis van Villeneuve-les-Maguelone, Frankrijk Het is dan dat ook bewezen dat betrokkene het land langer dan één jaar verlaten heeft.”* De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook rechtsgeldig besluiten dat *“de herinschrijving (...) niet (kan) worden toegestaan”*. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, komt het aan verzoeker toe om op grond van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, desgevallend een regularisatie-aanvraag in te dienen wanneer hij zou voldoen aan de voorwaarden die in deze reglementaire akte zijn vervat.

3.10. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij titularis is van de status van langdurig ingezetene, zoals bedoeld in artikel 15bis van de vreemdelingenwet en dat hij in aanmerking zou komen voor herinschrijving op grond van artikel 19, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift, kan echter worden opgemaakt dat verzoeker ooit de in artikel 15bis, § 1 bedoelde aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene zou hebben ingediend zodat hij niet aantoonde dat hij als langdurig ingezetene kan worden gekwalificeerd. In weerwil van verzoekers betoog in het tweede onderdeel van zijn tweede middel, kan de status van langdurig ingezetene nooit ambtshalve worden verleend. De bewering van verzoeker dat hij aan de voorwaarden voldoet, betekent niet automatisch dat hij de status geniet noch dat hij zich zou kunnen beroepen op het recht op terugkeer dat daarmee gepaard gaat. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij geen onderzoek zou hebben gevoerd naar het recht op terugkeer uit artikel 19, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De stelling van verzoeker dat hij zou zijn *“uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis dat een paragraaf van artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 buiten beschouwing wordt gelaten”*, kan dan ook niet worden gevolgd. In zijn tweede middel beweert verzoeker eveneens dat het recht op terugkeer van een vader van een Belg een recht is, maar hij verzuimt om de concrete bepaling aan te duiden die dit recht in het leven zou roepen.

3.11. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 15bis en/of 19 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN